

Első fejezet,

melyben Orsi megtalálja álmai otthonát. A ház lakói első pillanatban talán kissé különösnek tűnnek, de ne ítélezzünk elhamarkodottan! Gondoljunk a mondásra: lakva ismerszik meg az ember! És hol vagyunk még ettől!

A ház úgy állt a villanegyed közepén, mintha hozzá igazították volna az egész környéket. A dombtetőre külön kis út vezetett, melyet árnyat adó, lombos fák szegélyeztek. A kőkerítés mellett vidám, színes virágok nyíltak, és a macskaszobor, ami miatt mindenki a Macskás Háznak nevezte a villát, fenséges pillantással szemlélte az érkezőt. Orsi el volt ragadtatva. A hirdetést előző nap látta meg az újságban, és rögtön hívta a tulajdonost, akit, mint kiderült, Bori néninek hívnak, és akinek kellemes hangja, szívélyessége azon nyomban bizalmat ébresztett benne. A lány már látta egy éve a házat, és emlékezett arra, milyen bizonytalan érzéseket keltett benne, épp ezért nem igazán értette az örömet, amit érzett, mikor kiderült, az egyik lakás kiadó benne. Nappali fényben nem tűnt félelmetesnek az épület, és persze vonzerejét alaposan növelte a nevenséges összeg, amiért kiadnák. Egyszer az életben nekem is lehet szerencsém, gondolta Orsi, mikor a kapuhoz ért. Kicsit előbb érkezett, de csöngetnie se kellett, Bori néni a lépcső tetején várta, majd úgy lejtett feléje, mint valami jelenés. Nem is néni volt, inkább asszonyság. Vagy dáma. Vagy egy dáma karikatúrája. Nos, Bori néni semmiképp sem tűnt hétköznapi jelenségnek. Már a magassága is

megdöböntette Orsit: a tekintélyparancsoló termet és az, ahogy ez a nagy test mégis légiés könnyedséggel viselte önnön túlméretezett mivoltát. A néni dús keblei szinte állig fel voltak polcolva. Lángoló piros bársonypongyolát viselt, mely a bokájáig ért, Orsi eddig csak régi filmekben látott hasonlót. A túsarkú házi papucstól valószínűleg a ruhához tervezték. Én hasra esnék ekkora sarkakkal, gondolta a lány. De Bori néni úgy tipegett ebben az életveszélyesnek tűnő cipellőben, mintha az egybeolvadt volna a lábfejevel. Pongyolájának leomló kelméje elegáns, finom kacsót rejtett, melynek egyik ujját nehéz, macskafejet ábrázoló aranygyűrű ékesítette. A pompás smaragd szempár mintha meredten bámult volna az érkezőre. A néni fejét uraló vörös hajkorona fegyelmezett csigákban nyugodott a vállán, és ha megmozdult, csak úgy szikráztak benne a kövecskés díszek. A hatalmas tiara is kissé túlzásnak tűnt ezen a szimpla májusi szerdán. Bori néni arca egykor talán szép volt, de ma már tippelni sem lehetett arra, mit mutatott tükre a távoli múltban. Ezen az arcon ugyanis semmi természetes nem akadt. Feszességét ügyes sebészkezek formálták, a szempillák árnyékoló, lágú íve egészen biztosan nem magától nőtt ilyenre. A duzzadó ajkak sem a szerencsés gének kivételes ajándékának rémlettek. A kompozíciót a tetovált szemöldök koronázta, melynek formája a Magas-Tátra csúcsait idézte. A kilónyi festék és a mindent körbelengő, meghatározhatatlan illatú parfüm már tényleg csak árnyalta a képet.

Az összhatás mindenesetre egyszerre volt királynői és elrettentő. Orsi az első pillanatban nem is tudta, hogy csodálatot vagy félelmet kelt-e benne az asszonyság. A néni hangja mézédeseen, kissé nyávogóan, lassan, affektáltan sompolygott elő a tonnányi rúzs rejtekéből:

– Ó, hát maga az! Már vártam – kiáltotta, miközben szinte a légben úszva közeledett a kapu felé –, ó, remélni sem mertem, hogy egy ilyen kis cukorbaba jelentkezik a hirdetésemre! Ó, igazán, igazán nem gondoltam volna, hogy egy hamisítatlan bájoska lépi ma át szerény hajlékom küszöbét! Jaj, milyen boldog vagyok, hogy a házhoz illő úri hölgy az, aki idetévedt! Maga mézes, finom, ó, maga csupa kellem és rafinált meglepetés! Maga gyönyörű!

– Csókolom – téblábolt zavartan Orsi, aki nem igazán tudta, ezekre a bókokra miképp reagáljon. Bori néni már nyitotta is ki a nehéz, kovácsoltvas kertkaput. Illetve nyitotta volna. Nehezen ment, akadozott, a finomkodó mozdulatok itt nem segítettek. – Azt a rohadását – tört elő furcsa, mély hangon a néniből –, azt a tetves, бүdös jó életit – majd egy hirtelen, erőteljes mozdulattal akkorát rántott a rácson, hogy a szegélyező kőfalak is beleremegtek. A kapu feltárult, Bori néni arcáról pedig egy villanás alatt tűnt el a megkeményedett, szinte férfiasnak tűnő fintor, hogy újra az angyali mosoly ömölhessen el rajta. Belekarolt a tétova Orsiba, és húzta befelé. Közben folyamatosan beszélt: – Látja, minden olyan itt,

mint mondtam! Csendes ház ez, békés, nyugodt. A környék maga az elegancia! Úri környezet, úriembereknek és -hölgyeknek. Mint amilyen maga meg én. És nem mondhatja, hogy ezt a megvalósult álmoképet drágán kínálok...

– Nem persze, nem drága – hebegte Orsi, valóban elbűvölten. Nem tette hozzá, hogy már-már gyanúsán olcsónak tartja az árat, hogy voltaképpen csak azért jött el megnézni a lakást, mert nem akart hinni a szemének. Az is megfordult a fejében, hogy valami elírás történt, vagy esetleg átverés az egész. Idecsalogatják a gyanútlan bérlőt, aztán, amikor látják rajta, hogy fülig beleszeretett a valóban elképesztő kertbe és a kastélynak is beillő épületbe, akkor csavarnak egyet az ajánlaton, hozzáraknak egy vaskosabb összeget, és az ember szédülten rábólint, mert a lenyűgöző, csalogató otthon képe akkor már reménytelenül rabul ejtette.

– Nem csak képzeli, valóban ekkora szerencséje van – bólogatott Bori néni, mintha Orsi gondolataiban olvasott volna –, én nem árulok zsák-bamacskát, mindent leírtam a hirdetésben, és minden szavam úgy igaz, ahogyan ott állt feketén-fehéren. De nem beszélek tovább, győződjön meg maga! Álljon csak meg itt egy pillanatra, majd lépjen fel a legfelső lépcsőfokra, és élvezze ezt az egyedülálló kilátást. Örökpanoráma! Lakásbérlet a paradicsomba! Jöjjön, jöjjön, lépegetsen!

Orsi éppen mozdult volna, mikor vészjósló nevetés harsant fel.

A lány annyira megijedt, hogy hátrahőkölt. Lebucskázott volna a lépcsőn, ha Bori néni erős karja nem tartja meg. – Mi ez?!

Bori néni szorítása nem engedett, ám mosolygott rendületlenül: – Nem tudom, mire gondol, barikám, én nem hallok semmit.

A kacaj visszhangja még el sem ült, mikor részeg dűnnyögés, csoszogó léptek zaja hallatszott.

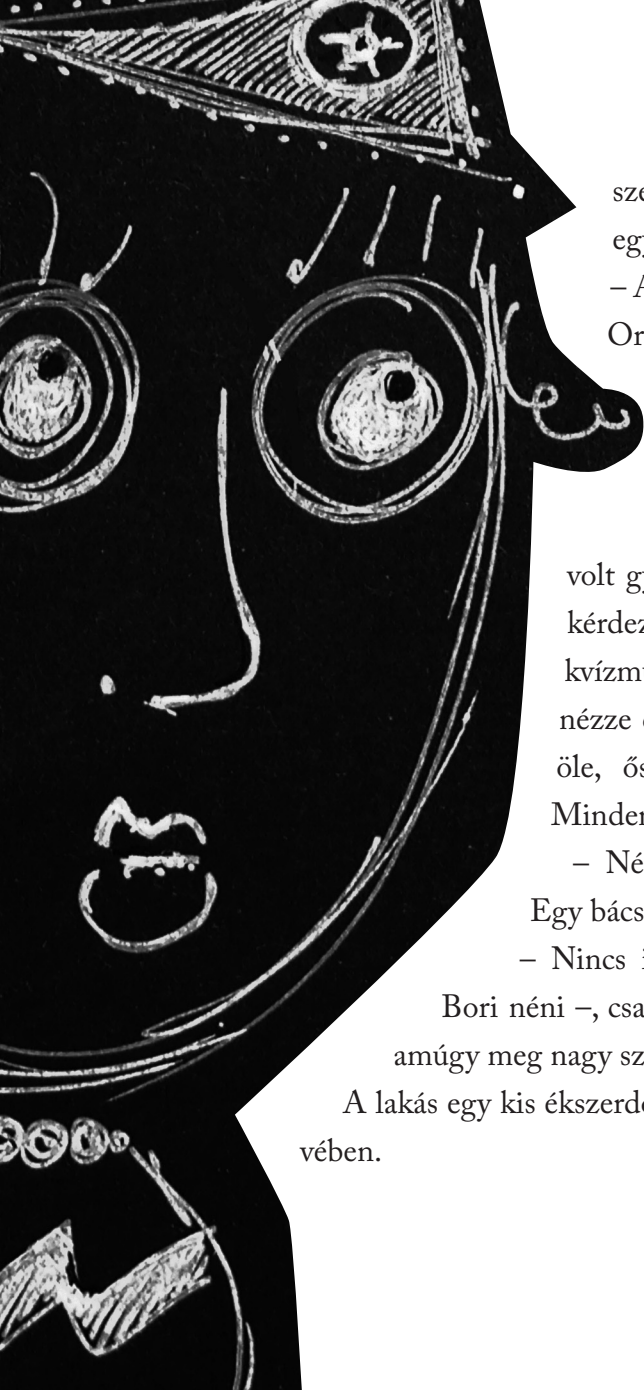
– Hoppá, hoppá – mondta Bori néni –, csak ez lehetett az előbb is...

– Nem, nem ez volt – remegett Orsi –, ezek szimpla zajok, a másik meg, a röhögés, az a kísérteties, lidérces hang innen, mellőlünk jött. Vagy nem is tudom, mintha a pince mélyéről kongott volna... Esetleg a lépcső alól.

– Adjál pénzt, vagy kinyomom a szemedet – hallotta most bentről a lány. Bori néni fürgén becsapta a folyosóra nyíló bejárati ajtót, de a hangok azért csak kiszűrődtek. Erőteljes tónusuk elveszett, a következő mondat már egé-

szen gyámoltalanul csengett: – Csak egy kis aprót adj, pár forintocskát...

– A bácsi szintén itt lakik? – kérdezte Orsi félénken. – A hirdetésben az állt, hogy magányos idős hölgy megosztaná...

– Azt a jó modorú úristenit – förmedt rá Bori néni –, talán nem volt gyerekzobája? Nem illik ilyeneket kérdezgetni, mit képzelsz, ez nem egy kvízműsor – majd újra hangot váltott –, nézze csak meg, nézze, a természet lágy öle, ősfás környezet, tárolóhelyiségek! Minden megvan itt, kedvesem!

– Nézze, valaki beszélt. Pénzt kért... Egy bácsi...

– Nincs itt semmiféle bácsi – toppantott Bori néni –, csak a szomszéd kutyája volt, na. És amúgy meg nagy szerencséje van ám, kislány, tudja-e? A lakás egy kis ékszerdoboz. Keleti kényelem a város szívében.

– Aha... plusz a kutyahang – suttogta bizonytalanul Orsi –, nem tudtam, hogy van itt kutya is. Én ugyanis macskával érkeznék. Neki így ez nehéz helyzet lesz. Olyan kis szorongós.

Bori néni nem igazán figyelt, óvatosan résnyire nyitotta az ajtót, s a fejét bedugta a résen, úgy sziszegett. – Nem megmondtam, hogy lapuljál, mikor bérlő érkezik? Nem könyörögtem, hogy csak addig kushadjál legalább, míg aláírjuk a szerződést? Nem utasítottalak...

– Érti ezt a kutya? – kérdezett közbe Orsi.

– Drága kenyérfém, érti, nem érti, maga csak ne vegye úgy a szívére...

– A kutyaidomítás nem lehet könnyű munka – lehelte a megzavarodott lány –, biztosan sok türelem kell hozzá.

Bori néni felhorkant: – Türelem? Dehogy. Korbács kell neki. De ne ezzel törődjön! Mert hát valami csodálatos ez a kis fészek! Nem is fészek ez, hanem palota! Nézzen csak körül! Zöldövezet, tágas szobák. És ennyiért? Ezért egy ólat kap valahol az isten háta mögött. Vagy még azt sem... Egy rozzant szobát vágnak magához ezért a semmi összegért a pusztulat közepén, víz, villany és csatorna nélkül... Itt meg az összkomfort, a kilátás, a luxus...

– Igen, köszönöm, így kívülről valóban pompás – hezitált Orsi –, gyönyörű minden, csak... – Nem tudta folytatni a mondatot, sikítva az ajtónak vetődött.

– Most meg mi lelte? – bámult döbbenten a néni.

Orsi alig tudott megszólalni: – Egy ördögi szem! Valami van a szuterénben! Valami... borzalmas.

Bori néni megnyugtatóan paskolgatta a lány vállát. – Ugyan, lelkem, csak a kazán zakatol.

Orsi remegése nem csillapult, alig tudott szavakat formálni: – De a kazánnak... A kazánnak miért van szeme? – nyögte. Bori néni ölelése szinte az összes levegőt kiszorította a tüdejéből. – Dehogyan van annak szeme – szögezte le ellentmondást nem tűrően az asszony –, az csak a kijelzője – s türelmetlenül egy szerződést varázsolt elő a zsebéből. – Na, akkor aláírja, vagy nem írja alá? – A pokoli nevetés ismét felharsant.

– Nem... nem szeretném aláírni – Orsi a sírással küszködött –, megint ez a hang...

– Hagyjon már a hangokkal! Jó, beismerem, ez nem a kazán volt, hanem az András.

Orsi döbbenten kérdezte: – Akkor miért mondta, hogy a kazán?

Bori néni legyintett, mintha egy legyet hessintene el: – András, kazán! Összekevertem!

– Még azt is mondta, hogy kijelzője van...
– Depressziója... csak azt akartam mondani – hadarta a néni –, ő a mi házi depressziósunk, nincs is lakóközösség igazi depressziós nélkül, nemdebár? Kicsit féltünk, mikor ideköltözött, harsány, nagydarab fiatal-ember volt, hozta ide egymás után a nőket, zajongtak, miegymás, aztán pár éve megváltozott: bezárkózott, és azóta a hangját sem lehet hallani. A légynek sem árt, már köszönni sem szokott. Olyan csöndes, mint egy kisegér – egy tollat is elővarázsolt pongyolájának hatalmas zsebéből –, ide írja a nevecskéjét, gyöngyöm.

Hátát közben a bejárati ajtónak vetette, de úgy tűnt, azt egy nála erősebb valaki nyomja a túloldalról. És az a valaki hangosan kiabált:

– Vigyázzon, gyermekem! Ez egy kísértetjárta ház! A múltkori nő is itt pusztult, meg az azelőtti is, meg az azelőtti is, meg az azelőtti...

Orsi meg sem tudott nyikkanni. Bori néninek viszont nem okoztak problémát a szavak:

– Ne kezdjed el megint, te trágyalé, ne kezdjed el!

– Ha nem mondja meg őszintén, ki ez, elmegyek – szólalt meg végre Orsi minden bátorságát összeszedve.

Bori néni arcára ráfagyott a negédes mosoly. – Megmondom én, nem titkolózom! A csövek zúgnak.

– Nem igaz! Maga folyton ködösít – kapott erőre Orsi –, ő se kutya például. Ez egy ember!

Lerobbant, nyúzott ábrázatú bácsi kúszott ki a házból a napfényre. Vézna volt, elesett, ócska ruhái lötyögtek rajta. Vonásait az alkohol ugyancsak megedzette már, messziről látszott, hogy a külsőségekkel nem törődik, a hiúság nem az ő asztala.

– Ugyan, ugyan, kislány. Kimerült idegileg – suttogta Bori néni, miközben próbálta a bácsit visszatuszkolni az előtérbe –, de majd itt nálunk megnyugszik.

– Haha – horkant fel gúnyosan az öreg –, megnyugszik, igen. Örökre.

– Utoljára kérdezem, ki ez? – szólta közbe Orsi.

Bori néni érezte, ezt most tényleg nem úszhatja meg, de azért nem adta fel. – Maga kis kíváncsi fáncsi, ugye? Hiába, az értelmiség már csak ilyen. Hiába, okos lady maga, egyből kiszúrom a hasonló intelligenciát. De tudja, erre a roncsra ne hallgasson, a sok pia képzelgőssé tette. Agyvihara van néha, a doktor is megmondta. Ő is sokat kérdezősködött egykoron, az ment az idegrendszerére. Az a sok kérdés... Mi az élet értelme, miért vagyunk a világon... Nos, szerintem nem kell felsőbb titkokat keresni, az élet...

– Ki ez? – Orsi most már megmakacsolta magát.

– Magácska ezek szerint nagyon kitartó is! Ez derék dolog, nemes erény. Legyünk állhatatosak, ragaszkodjunk az elvekhez, épp ilyen bérlőt kerestem...

.....

Orsi komolyan bedühödött.
Szúrósan nézett Bori nénire:
– Csókolom. Én megyek.
– Jaj, nem kell úgy érzékenykedni – mondta Bori néni kelletlenül –, hát akkor hadd mutassam be a férjemet. Ő Máté bácsi.

Orsi fel sem ocsúdíhatott a döbbenettől, máris egy családi perpatvar kellős közepén találta magát.

– Csak azért vagyok a férje, mert nem hajlandó válni – kiáltott fel a vénember –, a pénzemet akarja csak! Mire kell neked az a pénz? Új szemöldök-tetoválásra? Új parókára?

– Nem hordok parókát – kiáltotta felháborodott hangon a néni.

– Persze, a Jóisten teremtette a fejedre ezt a boglyát, mi? Játszod itt a méltóságos asszonyt. Bezzeg mikor kivakartalak a szájalmas odúdból...

– Az is jobb volt, mint a te állandó dajdajozásod, a te alpári modorod, minősíthetetlen magaviseleted – visította Bori néni –, te kocsmatöltelék, te senki!

– Tényleg mennék – lépegetett lefelé Orsi.

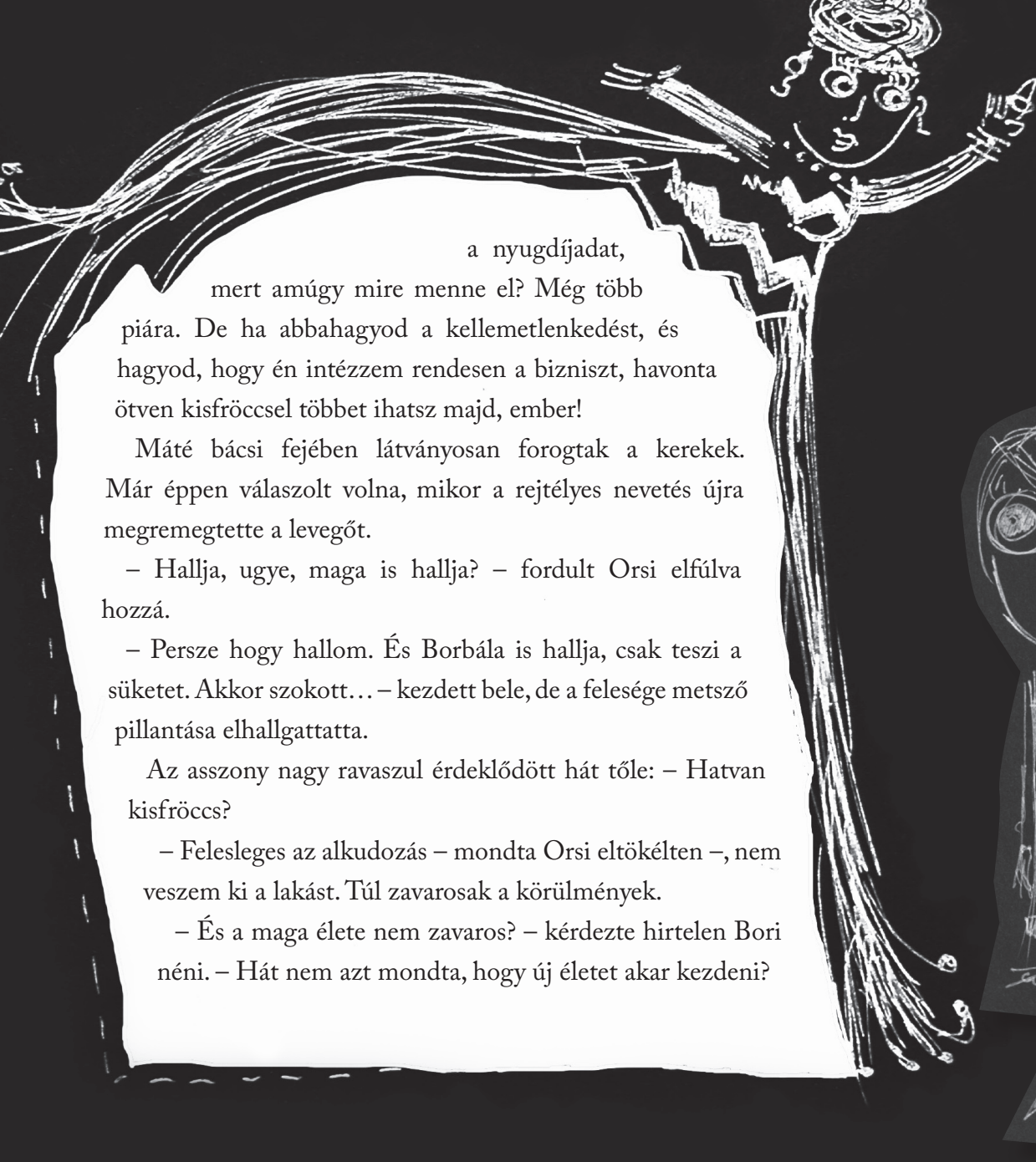
Bori néni ismét, most már komolyan megragadta: – Csöpp drágakövem, ne vegyen mindent úgy a szívére. Megijed egy kis szóváltástól? A legjobb családban is előfordul...

– Ez persze nem a legjobb család – vetette közbe Máté bácsi –, de nem ám...

– Azért egy kis zsebpénz jól jönne, mi? – váltott témát Bori néni, már a férjéhez fordulva.

– Mert elveszed a nyugdíjamat!

– Gondolkodjál, Máté, gondolkodjál – szuggerálta a nő –, elveszem

a nyugdíjadat,
mert amúgy mire menne el? Még több
piára. De ha abbahagyod a kellemetlenkedést, és
hagyod, hogy én intézzem rendesen a bizniszt, havonta
ötven kisfröccsel többet ihatsz majd, ember!

Máté bácsi fejében látványosan forogtak a kerekék.
Már éppen válaszolt volna, mikor a rejtélyes nevetés újra
megremegtette a levegőt.

– Hallja, ugye, maga is hallja? – fordult Orsi elfúlva
hozzá.

– Persze hogy hallom. És Borbála is hallja, csak teszi a
süketet. Akkor szokott... – kezdett bele, de a felesége metsző
pillantása elhallgattatta.

Az asszony nagy ravaszul érdeklődött hát tőle: – Hatvan
kisfröccs?

– Felesleges az alkudozás – mondta Orsi eltökélten –, nem
veszem ki a lakást. Túl zavarosak a körülmények.

– És a maga élete nem zavaros? – kérdezte hirtelen Bori
néni. – Hát nem azt mondta, hogy új életet akar kezdeni?

Orsi megingott. Új élet, igen, gondolta. Egy új és bátor élet. Egy felnőtt élet. Ezért indult neki. És csak a buta, együgyű emberek ijednek meg az első furcsaságoktól. Igazi kihívás lenne ez a ház, fűzte tovább a gondolatait. És talán ezt a beteg öregembert is meg lehet még menteni. Bár a néni... Néha olyan aranyosnak tűnik, aztán meg hirtelen... De most nem akart erre gondolni. Biztos csak zavarban van ő is, merengett, szégyelli, hogy nem tud egyedül fenntartani egy ekkora házat, hogy fizető vendégeket kell fogadnia. Egyedül van ez a szegény asszony a világban, akárcsak ő, Orsi, egyedül az ő vállát nyomja minden teher, a vénség nem segítség, csak kolonc a nyakán...

– Tudja mit – mosolygott Bori néni hirtelen –, mutassa meg a lakást!

És a legfelső emeleten igazi álmotthon fogadta. Két tágas szoba, fantasztikus kilátás, modern fürdő. Orsi egy pillanat alatt beleszeretett. A másik pillanatban már alá is írta a papírokat. Furcsa, álomszerű boldogságban ment a kapu felé, teljesen elkábult az örömtől. Ám mikor kilépett az utcára, egy vascsőben megbotlott és elesett. Ez a vascső nem volt itt, mikor érkeztem, futott át az agyán, amint feleszmélt. De nem gondolhatta tovább. A tekintete összeakadt a kőmacskáéval. Hideg, gonosz fuvallatot érzett. És mintha egy panaszos, fájdalmas hörgést is hallott volna. Ám ebben már nem volt biztos...

